

Sygn. akt II AKzW 572/13

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Mariusza Chudzika

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **R. K.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 13 sierpnia 2013 r., sygn. akt II Ko 251/00

o podjęciu zawieszzonego postępowania wykonawczego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

p o s t a n a w i a:

I. **utrzymać** w mocy zaskarżone postanowienie,

II. **zwolnić** skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami zaś **obciążyć** Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu podjął wobec R. K. postępowanie wykonawcze, zawieszony na mocy postanowienia tegoż Sądu z dnia 9 stycznia 2001 w sprawie II Ko 251/00.

Według Sądu a quo ustała przyczyna zawieszenia postępowania wykonawczego, gdyż z aktualnej opinii sądowo – lekarskiej wynika, iż skazany, co prawda nie może odbywać kary pozbawienia wolności w warunkach „zwykłych” zakładu karnego, ale może to czynić przy pełnym zabezpieczeniu leczenia – to jest w warunkach szpitalnych jednostki penitencjarnej.

W zażaleniu wywiedzionym od tego postanowienia skazany powołał się na swój stan zdrowia. Wniósł o jego zmianę względnie uchylene zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza nie wykazała, by skarżone postanowienie było obarczone jakimkolwiek uchybieniem.

Zgodnie z art. 15 § 2 k.k.w. jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca postępowanie wykonawcze, a w szczególności jeżeli nie można ująć skazanego albo nie można wykonać wobec niego orzeczenia z powodu choroby psychicznej lub innej przewlekłej, ciężkiej choroby, postępowanie zawiesza się w całości lub w części na czas trwania przeszkody.

Kodeks nie przewiduje żadnej granicy czasowej zawieszenia postępowania wykonawczego z powodu innej przewlekłej, ciężkiej choroby. Jest nią „ustanie przeszkody”, które należy utożsamiać nie z całkowitym wyzdrowieniem (ustaniem choroby), ale ze złagodzeniem ostrości jej objawów i przebiegu do stanu, który nie uzasadnia już uznawania tej choroby za przeszkodę do wykonywania (tak jak w przedmiotowej sprawie) kary pozbawienia wolności. Podobnie przyjmuje się w orzecznictwie. I tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 25 stycznia 2006 r., II AKZw 827/05, KZS 2006/2/44 zaakcentował: „nawet długotrwała, czy wręcz przewlekła choroba nie daje podstaw do zawieszenia postępowania, o ile może być leczona w warunkach odbywania kary pozbawienia wolności, ewentualnie w szpitalu więziennym. Musi to być choroba, która uniemożliwia osadzenie skazanego w zakładzie karnym z uwagi na zagrożenie życia lub spowodowanie poważnego niebezpieczeństwa dla zdrowia skazanego.” Usunięcie przeszkody zobowiązuje organ procesowy do natychmiastowego podjęcia postępowania w danej sprawie.

Skazany w warunkach więziennych, co nie ulega wątpliwości, będzie miał zapewnioną opiekę medyczną. Także rzekomy brak środków na leczenie

w zakładach karnych, o których wspomina skazany w końcowym fragmencie zażalenia, nie może stanowić przeszkody do osadzenia go, gdyż – zgodnie

z art. 115 § 6 k.k.w.- w szczególnie uzasadnionych przypadkach, dyrektor zakładu karnego, po zasięgnięciu opinii lekarza zakładu karnego, może zezwolić skazanemu, na jego koszt, na leczenie przez wybranego przez niego innego lekarza, podmiotu innego niż określony w § 4, oraz na korzystanie z dodatkowych leków i innych wyrobów medycznych.

Sąd ad quem nie dopatruje się również okoliczności, które dyskwalifikowałyby opinię biegłego, stanowiącą podstawę do czynienia ustaleń odnośnie ustania przeszkody zawieszenia postępowania wykonawczego. Skazany nie zgłaszał zastrzeżeń wobec przedmiotowej opinii.

Mając na uwadze powyższe i nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, Sąd Apelacyjny orzekł jak wyżej.

Orzeczenie o wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym Sąd wydał w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. uznając, iż ze względu na sytuację majątkową skazanego ich uiszczenie przez niego byłoby zbyt uciążliwe.